

Συνωμοσία Πυρήνων Φωτιάς-Ανάληψη Ευθύνης

ΔΙΛΗΜΜΑΤΑ ΣΕ ΚΑΙΡΟ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΟΡΙΣΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Συχνά μέσα στο κοινωνικό περιβάλλον των καπιταλιστικών καθεστώτων, εμφανίζονται και εξελίσσονται φαινόμενα περίπλοκα και δύσκολα διαχειρίσιμα από το σύστημα. Η αντιμετώπισή τους είναι ένα διαρκές στοίχημα για την κυριαρχία. Δεν είναι μόνο οι ιδιόζουσες συνθήκες γένεσης και προέλευσης τέτοιων φαινομένων (που ως επί τω πλείστο διαφέρουν μεταξύ τους) αλλά και οι πολύπλευρες συνέπειες που προκαλούν σε διαφορετικά κομμάτια του πληθυσμού. Το μεταναστευτικό ζήτημα είναι από τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα ως προς την εμφάνιση, την εξέλιξη αλλά και την αντιμετώπισή του. Οι μετανάστες εμφανίζονται κατά κύματα στην Ελλάδα τη δεκαετία του 90. Προέρχονται κυρίως από την Αλβανία και φτάνουν στο ελληνικό έδαφος σε μια εποχή μεγάλων κοινωνικών εξελίξεων. Το ανατολικό μπλοκ καταρρέει, τα Βαλκάνια αποσταθεροποιούνται και η Ελλάδα αναδεικνύεται ως η μοναδική σταθερή δύναμη στη βαλκανική χερσόνησο, σε μια περίοδο που επιχειρεί να ανακάμψει από τα δικά της δημοσιονομικά προβλήματα. Το σύστημα κλυδωνίζεται από πολιτικούς χειρισμούς των προηγούμενων χρόνων και τα ταμεία του κράτους έχουν μεγάλο έλλειμμα (οικονομικά σκάνδαλα του 89). Στη δύσκολη αυτή περίοδο το κράτος θα ανοίξει τα σύνορά του στην Αλβανία και θα υποδεχτεί πλήθος Αλβανών και βορειοηπειρωτών οι οποίοι θα κατακλύσουν αρχικά το ελληνικό ύπαιθρο. Η μεγάλη μετακίνηση του ντόπιου πληθυσμού αφήνει πίσω της την ελληνική επαρχία σε συνθήκες εγκατάλειψης.

Οι μετανάστες θα αξιοποιηθούν και θα προσφέρουν κατά πολύ στην ανάπτυξη της. Παράλληλα θα καλύψουν τις άδειες θέσεις εργασίας στα χειρωνακτικά επαγγέλματα, που οι Έλληνες τα εγκαταλείπουν για πιο καλά αμειβόμενα που αφορούν την ανάπτυξη του τριτογενή τομέα παραγωγής. Παρουσιάζεται λοιπόν μεγάλη εξέλιξη στην προσφορά υπηρεσιών και στην ασύδοτη επένδυση σε χιλιάδες μικροεπιχειρήσεις. Το ελληνικό κράτος στη συνέχεια και ενώ η οικονομία του ανακάμπτει θα κλείσει ξανά τα σύνορα τόσο στους αλβανούς όσο και σε όλους τους μετανάστες που πλέον καταφθάνουν από όλο το φάσμα του ανατολικού μπλοκ. Θα αναγκάσει με αυτόν τον τρόπο χιλιάδες μετανάστες σε καθεστώς παρανομίας, οι οποίοι χωρίς απαιτήσεις, δικαιώματα, και χωρίς καν να γνωρίζουν τη γλώσσα θα αποτελέσουν το πιο εκμεταλλεύσιμο φτηνό εργατικό δυναμικό που έχει γνωρίσει ποτέ η χώρα. Έτσι η ανάπτυξη της οικονομίας θα βουτηχτεί αρκετές φορές στο

αίμα εκατοντάδων νεκρών σε εργατικά ατυχήματα. Ο ελληνικός καπιταλισμός θα αποτελέσει ένα μικρό θαύμα ανάπτυξης παρόμοιο του Γερμανικού (τηρουμένων βέβαια των αναλογιών) που πραγματοποιήθηκε πριν χρόνια. Η ανάπτυξη της αγροτικής οικονομίας και του κατασκευαστικού τομέα θα συνοδευτεί και από την εισροή μαύρου χρήματος που προέρχεται από κυκλώματα που ασχολούνται με λαθρεμπόριο όπλων, ναρκωτικών δουλεμπόριο και trafficking. Τα επόμενα χρόνια χιλιάδες μετανάστες προερχόμενοι από χώρες της Αφρικής και της Ασίας, που κλυδωνίζονται από πολέμους οικονομικών συμφερόντων, εμφύλιες διαμάχες και δικτατορίες, καταφτάνουν στο ελληνικό έδαφος που λόγω της στρατηγικής γεωγραφικής τοποθεσίας του αποτελεί μαζί με την Ιταλία το σταυροδρόμι για την Ευρώπη.

Το ελληνικό κράτος εκμεταλλευόταν για χρόνια τους μετανάστες αλλά δεν είχε κανενός είδους υποδομή για να “υποδεχτεί” τέτοιας εμβέλειας μεταναστευτική εισροή. Συνεχώς σημειώνονται θάνατοι στα σύνορα με την Τουρκία στον Έβρο, ενώ νεκροί, ανάμεσά τους και παιδιά, ανασύρονται στις ακτές του Αιγαίου. Η Ελλάδα αποτελεί το “μαύρο παράδειγμα” στην Ευρωπαϊκή Ένωση για τη μεταναστευτική πολιτική της. Οι μετανάστες συγκεντρώνονται σε καταυλισμούς στα λιμάνια και καταφεύγουν σε εγκαταλελειμμένα κτίρια όπου διαμένουν ασφυκτικά σε άθλιες συνθήκες.

Στον αντίποδα αυτή της κατάστασης, αλλά κυρίως λόγω ευρωπαϊκών πιέσεων και αντίστοιχων οικονομικών ανταλλαγμάτων (παροχή κοινοτικών κονδυλίων) κατασκευάζονται τα πρώτα κέντρα “φιλοξενίας” μεταναστών. Τα κέντρα αυτά ουσιαστικά αποτελούν στρατόπεδα συγκέντρωσης που δε διαφέρουν σε τίποτα από κρατητήρια και κανονικές φυλακές “διαμονής” αορίστου χρόνου.

ΜΑΛΑΚΑΣ ΔΕΝ ΓΕΝΝΙΕΣΑΙ ΓΙΝΕΣΑΙ

Ο ρατσισμός στην Ελλάδα με τον ερχομό του πρώτου μεταναστευτικού ρεύματος (κυρίως Αλβανών και βορειοηπειρωτών) εκφράζεται μέσω της πατριωτικής υπεροψίας με μικρές έντονες δόσεις εθνικισμού.

Οι νεοέλληνες εκείνη την χρονική στιγμή συμμετέχουν με έπαρση στο ευρωπαϊκό όραμα της

Ε.Ο.Κ, στην τάση του γρήγορου νεοπλουτισμού και στον καπιταλιστικό εκσυγχρονισμό της ελληνικής οικονομίας (διαφημίσεις, τριτογενής τομέας , ιδιωτικές επιχειρήσεις).

Από την άλλη οι Αλβανοί προέρχονται από την κομμουνιστική κοινωνία της κλειστής οικονομίας του Χότζα, στερημένοι από καταναλωτικά αγαθά και άβγαλτοι στις κοσμοπολίτικες ανέσεις δυτικού τύπου. Αυτή η συνθήκη ενισχύει τη διαμόρφωση κοινωνικών εικόνων που τις ενσαρκώνουν με πιστότητα και οι δύο πλευρές. Από τη μία οι Έλληνες γίνονται οι ιδιοκτήτες του “μαγικού κόσμου” της οικονομίας των υπηρεσιών και των καταναλωτικών εικόνων και από την άλλη οι Αλβανοί υποβιβάζονται σε ανθρώπους δεύτερης κατηγορίας και η εθνικότητά τους γίνεται βρισιά και ανέκδοτα. Ταυτόχρονα οι περισσότεροι Αλβανοί γεμίζουν με απληστία απέναντι στα πρωτόγνωρα για αυτούς καταναλωτικά “αγαθά” που αντικρίζουν στις οθόνες και στις βιτρίνες και κοιτούν να τα αποκτήσουν με κάθε τρόπο.

Έτσι όλοι προσπαθούν να αποταμιεύσουν χρήματα για να κερδίσουν το “μαγικό εισιτήριο” των καπιταλιστικών ανέσεων. Άλλοι δουλεύουν δωδεκάωρα ανασφάλιστα στην οικοδομή και το ύπαιθρο ενώ άλλοι διαλέγουν τον πιο “σύντομο” δρόμο ενισχύοντας το εισόδημά τους μέσω διαρρήξεων και μικροκλοπών με όλη τη βία των απωθημένων της υποβάθμισης που κουβαλούν, συχνά ως αποτέλεσμα της “ελληνικής φιλοξενίας”.

Έτσι συχνά η λέξη <Αλβανοί> ταυτίζεται με τον κλέφτη, το βιαστή, τον εγκληματία. Κι όλα αυτά σε έντονα γαλανόλευκα χρώματα τιμής ένεκεν του αλυτρωτισμού της Βορείου Ηπείρου που προωθείται εκείνη την εποχή από τα ΜΜΕ. Η υπόθεση της ΜΑΒΗ (ένοπλη επιδρομή Ελλήνων ακροδεξιών που κατέληξε με εκτέλεση Αλβανών στρατιωτών) όπως και η περίπτωση του σμηνάρχου Βρακά (ρίψη εθνικιστικών φέιγ βολάν επί αλβανικού εδάφους με ψεκαστικό αεροπλάνο) αποτελούν το ακροδεξιό φάλτσο μιας εποχής που ο εθνικός αλυτρωτισμός είναι ορατός και διάχυτος στα “ελληνικά νοικοκυριά”, στις ταβέρνες, στα καφενεία, στους δρόμους και στις πλατείες.

Από την άλλη μεριά οι Αλβανοί ως αποδέκτες αυτής της υποτίμησης και ως απάντηση στο ρατσισμό που δέχονται, ξεκινούν να υπερασπίζονται το δικό τους εθνικισμό. Ο νόθος μεγαλοϊδεατισμός για τη μεγάλη Αλβανία, ο δικός τους αλυτρωτισμός με την περιοχή της Τσαμουριάς, ο αμερικάνικης έμπνευσης UCK, μέχρι και οι πανηγυρισμοί με Αλβανικές σημαίες στην Ομόνοια για την ποδοσφαιρική νίκη εναντίον της εθνικής Ελλάδος είναι μερικά παραδείγματα για το που θέτει ο καθένας τα σύνορα στο μυαλό του, είτε από τη μεριά των “δυνατών” είτε από τη μεριά των “αδύναμων”.

Το δεύτερο μεταναστευτικό ρεύμα από τις ανατολικές χώρες ήταν λιγότερο μαζικό και επισκιάστηκε από το πρώτο. Αρκετοί, κυρίως ομογενείς από τις σοβιετικές δημοκρατίες δημιουργούν τις δικές τους συνοικίες (π.χ. Ρωσοπόντιοι στη Θεσσαλονίκη και στο Μενίδι) διατηρούν την οικογενειακή πατριαρχία και αναπτύσσουν τη δική τους γκετοποιημένη παραβατικότητα. Συχνά η αντιμετώπισή τους θυμίζει το ρατσισμό που βίωναν οι μικρασιάτες και οι βλάχοι ως εσωτερικά μεταναστευτικά φύλα. Υποτίμηση με κατανόηση.

Αντίθετα το τρίτο μεταναστευτικό ρεύμα (Αφγανοί, Ιρακινοί, Πακιστανοί, Αφρικανοί) διαμόρφωσε ένα νέο πεδίο σχέσεων. Τώρα ο ρατσισμός κάνει στροφή και από “εθνικιστικός” γίνεται “πολιτισμικός” Η πλειοψηφία των Ελλήνων αντιμετωπίζει τους νέους μετανάστες με πολιτισμική υπεροψία. Σε αντίθεση με τους Αλβανούς και τους εκατέρωθεν αλυτρωτισμούς λόγω “γειτονικών συμπλεγμάτων”, οι χιλιάδες καινούργιοι μετανάστες έχουν “ξένη” πολιτισμική κουλτούρα, θρησκευτικό φανατισμό, έντονα διαφορετικά φυλετικά χαρακτηριστικά και εξαθλιωμένο βιοτικό επίπεδο. Επίσης για τους περισσότερους από αυτούς, η Ελλάδα δεν είναι ο προορισμός τους αλλά ο ενδιάμεσος σταθμός προώθησής τους. (πχ καταυλισμός στο λιμάνι της Πάτρας). Αυτό τους μετατρέπει συχνά σε αγέλες που κινούνται παρασιτικά λόγω της προσωρινότητας της διαμονής τους και προκαλεί τις αντίστοιχες εντάσεις με το ντόπιο στοιχείο.

Όσο για αυτούς που παραμένουν στην Ελλάδα, οι περισσότεροι δε θέλουν να “ελληνοποιηθούν” πολιτισμικά παρά μόνο στα χαρτιά της νομιμότητας. Για αυτό από πολύ νωρίς φτιάχνουν δικά τους γκέτο (Αιγάλεω, Ν. Κόσμος, Κολωνός, Πατήσια), δικά τους μαγαζιά, δικούς τους θρησκευτικούς τόπους λατρείας, δική τους μαφία. Φυσικά μεταξύ τους ανθεί ο εσωτερικός εθνικισμός κουβαλώντας όλα τα κατάλοιπα των χωρών από τις οποίες προέρχονται που οδηγεί συχνά σε συμπλοκές και μαχαιρώματα (πχ Ινδοί εναντίον Πακιστανών). Επίσης αντιστρέφουν τη ρατσιστική υποτίμηση που δέχονται από τους Έλληνες με επιθετικές συμπεριφορές στις περιοχές τους, εναντίον όποιου δεν είναι δικός τους. Περιστατικά όπως η επίθεση σε σπίτι Πακιστανών στον Κολωνό ή οι συμπλοκές στο Αιγάλεω είναι το αποτέλεσμα νεολαιίστικων τσαμπουκάδων και όχι καθοδηγούμενες επιθέσεις φασιστών. Αυτό φαίνεται από τον τρόπο επίθεσης (οι περισσότεροι δράστες είναι άριστοι γνώστες της περιοχής) όπως και από τη σύνθεση των επιτιθέμενων (περίπτωση Κολωνού που αναγνωρίστηκαν μαθητές παρακείμενου σχολείου, ανάμεσα τους μετανάστες δεύτερης γενιάς).

Σκοπός μας δεν είναι να κάνουμε μια ανθρωπογεωγραφία. Απλά θέλουμε να σπάσουμε την τυραννία των αυτονόητων. Αν από τη μια πιστεύουμε πως η πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας είναι ρατσιστική, όπως επίσης, αδιάφορη, παθητική και εθελόδουλη, αυτό δε σημαίνει από την άλλη ότι οι μετανάστες είναι “καλοί” και “αδέρφια” μας. Η αλληλεγγύη δεν μπορεί να θεωρείται δεδομένη σε καμία περίπτωση. Ο κάθε άνθρωπος κρίνεται από τις επιλογές, τη στάση ζωής και τα πιστεύω του. Εφ’ όσον πιστεύουμε και προτάσσουμε ως

επαναστάτες τη δημιουργία του “εσωτερικού εχθρού” πιο πολύ αξίζουν το σεβασμό και την αλληλεγγύη μας άνθρωποι που παρά τις δύσκολες συνθήκες παραμένουν στα μετόπισθεν των χωρών τους κάνοντας αντάρτικο (με όλες τις διαφωνίες που μπορεί να έχουμε) από αρκετούς που πληρώνουν κάποιες χιλιάδες δολάρια για το πέρασμα στο δυτικό κόσμο και τη φαινομενική του ασφάλεια. Φυσικά δε κάνουμε γενικεύσεις, ούτε αναφερόμαστε στους πολιτικούς πρόσφυγες.

Για εμάς το στοίχημα της επανάστασης είναι ανοικτό σε κάθε χώρα, σε κάθε μέρος για κάθε άνθρωπο που θέλει να αποχωριστεί την εθνική του ταυτότητα και να γίνει ο ίδιος ταυτότητα του εαυτού του μέσα από τις επιλογές του.

“ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ” ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΕ ΕΙΡΗΝΕΥΤΙΚΕΣ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΙΣ

Κάθε νομοσχέδιο εξυπηρετεί συγκεκριμένες στρατηγικές του ελληνικού κράτους. Η πρόσφατη νομοθετική ρύθμιση για την ελληνική ιθαγένεια ούτε τυχαία είναι, ούτε δείγμα μεταμέλειας απ' το κράτος για την εικοσαετή άγρια εκμετάλλευση των μεταναστών. Εδώ δεν χωράει τίποτα άλλο, εκτός από ψυχρή, υπολογιστική λογική. Πρόκειται λοιπόν για αλληλεπιδράσεις συμφερόντων που το κράτος καλείται να κρατήσει χαμηλά το δείκτη της έντασης τους. Ας γίνουμε ποιο συγκεκριμένοι. Ζούμε σε έντονους καιρούς γιατί είναι πλέον σαφές πως η καπιταλιστική ευημερία βρίσκεται στα όρια της πτώχευσης. Τα δυτικά αδιέξοδα οδηγούν τον καπιταλιστικό παράδεισο στην ελεύθερη πτώση της οικονομικής κρίσης. Φυσικό επακόλουθο είναι οι πόρτες του δυτικού ονείρου μιας “καλύτερης ζωής” να σφραγίζονται, αφήνοντας έξω εκατοντάδες χιλιάδες λαθρομετανάστες. Η σύγχρονη παραγωγή δεν έχει ανάγκη άλλα φτηνά εργατικά χέρια. Διαθέτει περίσσειμα απ' τους ήδη υπάρχοντες μετανάστες και από το υποτιμημένο πλέον (λόγω οικονομικής κρίσης) ντόπιο εργατικό δυναμικό. Έτσι απλά... “δεν χωράει άλλους ξένους”. Κυριολεκτικά και μεταφορικά.

Όμως τώρα το ζήτημα είναι τι θα συμβεί με τα εκατομμύρια των μεταναστών που βρίσκονται ήδη στο εσωτερικό της ελληνικής επικράτειας.

Εδώ έρχεται το νομοσχέδιο για την ιθαγένεια. Ένας απ' τους πιο έξυπνους και αποτελεσματικούς τρόπους διαχείρισης του κοινωνικού κεφαλαίου των μεταναστών. Τι εννοούμε; Οι μετανάστες είναι μια ιστορία που έχει ξεκινήσει εδώ και 20 χρόνια. Στην Ελλάδα αυτή τη στιγμή, υπάρχουν παιδιά μεταναστών που έχουν γεννηθεί και μεγαλώνουν εδώ, ενήλικες που έχουν δουλειές, μαγαζιά και περιουσία, όπως και χιλιάδες “παράνομοι” που δουλεύουν 12 – 15 ώρες στα χωράφια, είτε στην παραοικονομία στην μητρόπολη. Όλοι αυτοί αποτελούν ένα τεράστιο κοινωνικό κεφάλαιο για το κράτος, ιδιαίτερα εκμεταλλεύσιμο αλλά και ιδιαίτερα ασταθές και ανομοιόμορφο.

Κυρίως το πρώτο μεταναστευτικό ρεύμα (Αλβανοί και Βορειοηπειρώτες) λόγω της εικοσαετής παρουσίας τους στο ελληνικό έδαφος αλλά και των φυλετικών τούς χαρακτηριστικών (σε αντίθεση πχ με σκουρόχρωμους Αφγανούς και Πακιστανούς) έχουν αφομοιωθεί αρκετά ως φυσική παρουσία στις μητροπόλεις. Αποτελούν πλέον πληθυσμιακό κομμάτι της κοινωνίας. Άλλωστε οι περισσότεροι από αυτούς έχουν ήδη “μικροαστικοποιηθεί”.

Σε αυτή την περίπτωση η εξουσία έχει να κερδίσει αρκετά, προσφέροντας μια κοινωνική συμμαχία σε μετανάστες που αποδέχονται τον βασικό πυρήνα των “αξιών” αυτής της κοινωνίας. Το ελληνικό κράτος σκοπεύει με λίγα λόγια να επικυρώσει επίσημα αυτό που ούτως ή άλλως συμβαίνει. Να ενσωματώσει ένα μεγάλο μέρος του μεταναστευτικού πληθυσμού στον κοινωνικό κορμό.

Άλλωστε οι όροι μιας τέτοιας “συμφωνίας” είναι αδιαπραγμάτευτα υπέρ του εμπνευστή της. Το νομοσχέδιο ιθαγένειας θέτει κάποιες συγκεκριμένες προϋποθέσεις που απαιτείται να πληρεί ο υποψήφιος μετανάστης για να γίνει “ιθαγενής”. Μία από αυτές έχει έντονο άρωμα δημόσιας τάξης, καθώς αναφέρει πως ο μετανάστης δεν πρέπει να έχει καταδικαστεί τελεσίδικα για μια σειρά από αδικήματα. Είναι ένα κατάλληλο κίνητρο-φόβητρο για όλους τους υποψηφίους να ευθυγραμμιστούν με τη νομιμοφροσύνη. Και μιλάμε για ένα κοινωνικό σύνολο που λόγω συνθηκών είναι “επιρρεπής” σε παραβατικές συμπεριφορές. Έτσι το κράτος κερδίζει ένα πλεονέκτημα σε σχέση με το χαμένο έδαφος της δημόσιας ασφάλειας.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Ταυτόχρονα αποτρέπει κυρίως τη δεύτερη γενιά μεταναστών, από ιστορίες και συγκρούσεις όπως του Δεκεμβρίου του 2008 που τότε είχαν έντονη παρουσία. Νομικό “καρότο” και αστυνομικό “μαστίγιο”. Τώρα όσοι απ' τούς υποψηφίους “ιθαγενείς” θέλουν να παίξουν ξύλο με τους μπάτσους ή να “κατεβάσουν” την τζαμαρία από μια τράπεζα, θα πρέπει να το σκεφτούν διπλά όσο “παίζει” το κόλπο με την ιθαγένεια.

Για αυτό ανακατατάσσονται οι κοινωνικές σχέσεις και εγκαινιάζονται νέες πρακτικές.

Εφόσον με το νομοσχέδιο αναμένεται να υπάρξει μια “θετική” στροφή για κάποιες κατηγορίες αλλοδαπών και για τις σχέσεις τους με το ελληνικό κράτος, αυτό θα σημάνει αυτόματα την υποτίμηση και τη σκληρότερη αντιμετώπιση κάποιων άλλων. Σύντομα, πιθανόν να δούμε ανάμεσα στους πρωτεργάτες ρατσιστικών επιθέσεων να βρίσκονται οι “ευνοημένοι” πλέον ιθαγενείς μετανάστες. Τέτοια περιστατικά έχουν ήδη συμβεί στον Άγ. Παντελεήμονα με τη συμμετοχή Αλβανών ενάντια στους μελαφούς μετανάστες της περιοχής. Αυτό αποτελεί άλλο ένα κέρδος του κράτους μέσα απ’ το νομοσχέδιο. Προωθείται έτσι η όξυνση της εσωτερικής διαίρεσης του μεταναστευτικού κομματιού, αφού εκτός των δικών του εθνικισμών και θρησκευτικών φανατισμών τώρα αποκτά έναν ακόμη διαχωρισμό, αυτόν μεταξύ νόμιμων και παράνομων.

Έτσι σχεδιάζονται και χαράζονται νέα φράγματα στο εσωτερικό της κοινωνικής μηχανής. Ιδιαίτερα για ανθρώπους που χρόνια ζούσαν σε καθεστώς ημι-νομιμότητας και διαρκούς φόβου η απόκτηση ιθαγένειας και η εξασφάλιση παραμονής θα τους προκαλέσει μια έντονη συντηρητική μεταστροφή και εναντίωση προς όλους τους υπόλοιπους παράνομους μετανάστες, που τους χαλάνε το “καλό όνομα” και απειλούν το προνόμιο τους. Να μην παραξενευτεί κανείς αν σε λίγο καιρό οι ιθαγενείς μετανάστες ζητούν περισσότερη αστυνομία στις γειτονιές τους για να απομακρύνουν τους “παράνομους”.

Όμως αυτή είναι η μία ανάγνωση των πραγμάτων. Είναι απ’ την μεριά των αλληλεπιδράσεων στο εσωτερικό των μεταναστών.

Στον απόηχο του νομοσχεδίου προκλήθηκε έντονη δυσaréσκεια στην πλειοψηφία του ντόπιου στοιχείου και συγκεκριμένα στην συντηρητική του πτέρυγα. Μια διάχυτη δυσaréσκεια που παρόλα αυτά κατέβηκε ολιγάριθμη στο δρόμο πίσω απ’ το ανεκδιήγητο “Έλληνας γεννιέσαι, δεν γίνεσαι” παρά ως επί το πλείστον με φιλοαστυνομικούς, κομματικά στελέχη-θαυμαστές της χούντας και γραφικούς ορθόδοξους χριστιανούς. Κάποιος θα μπορούσε να αναρωτηθεί, πως “ότι κερδίζει το κράτος απ’ την κοινωνική συμμαχία με τους προνομιούχους μετανάστες θα το χάσει απ’ την αντίθεση του με τους ντόπιους”. Όμως αντίθετα στην πραγματικότητα το κράτος ισχυροποιείται μέσα και από αυτήν την δυσaréσκεια. Οι ελληνικές φωνές διαμαρτυρίας, δεν είναι αντικαθεστωτικές ώστε να απειλήσουν την εξουσία. Αντίθετα αυτό που ζητούν, ακόμα κι όταν βρίζουν τους πολιτικούς (αλήτες – προδότες – πολιτικοί), είναι περισσότερο κράτος με καθαρά εθνικά στοιχεία.

Και στις δύο περιπτώσεις τόσο απ' τους μετανάστες όσο και από τους ντόπιους, το κράτος αναγνωρίζεται, νομιμοποιείται και ορίζεται ως διαχειριστής των κρίσεων. Άλλωστε ο συντηρητισμός, η νομιμοφροσύνη και ο ρατσισμός δεν είναι αποκλειστικά “ελληνικό εθνικό προϊόν”. Ανθεί σε φοβισμένες συνειδήσεις, μικροαστικές ονειρώξεις και συσσωρευμένα απωθημένα, που κυριαρχούν τόσο στους “Έλληνες” όσο και στους “ξένους”.

ENANTION... ΟΛΩΝ ;

Η απόρροια των αντιθέσεων, των κενών, αλλά και της ίδιας της ύπαρξης του συστήματος λειτουργεί σαν φυγόκεντρη δύναμη που ωθεί ανθρώπους στα άκρα του πολιτικού συστήματος ή και έξω από αυτό. Στο χώρο της ακροδεξιάς η πιο αναγνωρίσιμη έκφανση του πολιτικού συστήματος είναι η Χρυσή Αυγή. Για να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή τους με μια συνοπτική αναδρομή βρίσκουμε την άκρη του νήματος στην δεκαετία του 1970.

Την περίοδο που ακολούθησε της μεταπολίτευσης το ακροδεξιό στοιχείο ήταν μια υπαρκτή απειλή στην πρόσφατα εγκαθιδρυμένη αστική δημοκρατία. Ένας χώρος αποτελούμενος από βασιλικούς και χουντικούς έως αντικαθεστωτικούς εθνικοσοσιαλιστές. Υπήρξε έτσι η ανάγκη ελέγχου των πιο ανεξέλεγκτων αυτού του χώρου από την πολιτική εξουσία και πιο συγκεκριμένα την αστυνομία και τις μυστικές υπηρεσίες.

Έπειτα από το γεγονός της τοποθέτησης εκρηκτικών μηχανισμών σε “αριστερά” σινεμά, συνελήφθησαν κάποιοι ακροδεξιοί και εθνικοσοσιαλιστές. Ένας από αυτούς ήταν και ο νυν Γενικός Γραμματέας της Χρυσής Αυγής. Στο δικαστήριο που ακολούθησε δεν είχε την αξιοπρέπεια να υπερασπιστεί τα πιστεύω του και την δράση του, αντιθέτως με δουλοπρεπή διάθεση επέλεξε να τα παζαρέψει με αντάλλαγμα μια ευνοϊκότερη μεταχείριση, όπως και έγινε (ρουφιανεύοντας και αυτός τον εθνικοσοσιαλιστή Α.Καλέντζη). Μετά από λίγους μήνες φυλακής ήρθε η ώρα να προσφέρει σε αυτούς που τον βοήθησαν.

Εγκαινιάζεται έτσι η άμεση συνεργασία του με τις μυστικές υπηρεσίες με την μορφή εξωτερικού υπαλλήλου τους με κανονική μισθοδοσία. Ρόλος του ο έλεγχος και η οριοθέτηση

των πιο ανεξέλεγκτων του ακροδεξιού χώρου και η χρησιμοποίησή τους ανάλογα με τα συμφέροντα της πολιτικής και αστυνομικής ηγεσίας. Έτσι η Χρυσή Αυγή προσπάθησε και έγινε το μεγάλο χωνευτήρι αυτού του χώρου. Ανεξέλεγκτες παρέες ακροδεξιών skinhead που γίνονταν ενοχλητικοί και για την αστυνομία, έμπαιναν κάτω από την φτερούγα της Χρυσής Αυγής ή διαλύονταν από την καταστολή που δέχονταν από τους Χρυσαιγίτες με την βοήθεια των μπάτσων. Ένας χώρος που έχοντας ανεξέλεγκτη δράση θα ενοχλούσε το πολιτικό σύστημα, οριοθετήθηκε ώστε να είναι πάντα χρήσιμος για την απαραίτητη ισορροπία του καθεστώτος καταλήγοντας έτσι οι κομπάρσοι της αστυνομίας.

Στο πέρασμά του χρόνου άτομα που ανελίσσοντουσαν στην ηγεσία της Χρυσής Αυγής και ο Γενικός Γραμματέας τα θεωρούσε απειλή για την θέση του, καθώς και άτομα που διαφωνούσαν με την συμφωνημένη με τις αρχές στρατηγική του, έχαναν απότομα την ανοχή της αστυνομίας ως προς το πρόσωπο τους και συλλαμβάνονταν για προηγούμενες παραβατικές ενέργειες τους, βγαίνοντας από την μέση. Ο Γενικός Γραμματέας της Χρυσής Αυγής μην αρκούμενος από την οικονομική βοήθεια του κράτους απομυζεί και τους πνευματικά κακομοίρηδες που παραμένουν πιστοί του, διαχειριζόμενος ο ίδιος τα οικονομικά της οργάνωσης. Εισφορές μελών, έσοδα από μαγαζιά της Χρυσής Αυγής που προωθούν σημαίες, βιβλία, cd και μπρελόκ είναι υπό τον πλήρη έλεγχο του. Οι προσωπικές του φιλοδοξίες δεν σταμάτησαν όμως εκεί. Ο δήθεν αντικαθεστωτικός χαρακτήρας της Χρυσής Αυγής ξεχάστηκε γρήγορα χάριν αυτών των φιλοδοξιών και μετατράπηκε σε ένα καθαρά νόμιμο πολιτικό κόμμα, όπως τους αρέσει να αυτοπροσδιορίζονται χωρίς ιχνος ντροπής και να συμμετέχουν στο εκλογικό πανηγύρι.

Αντιθέσεις που απομάκρυναν τους λίγο πιο υποψιασμένους, βλέποντας ξεκάθαρα πια την διγλωσσία του πολιτικού τους αρχηγού. Ήταν πια ορατό και από τους πιο κοντινούς του, ότι ο Νίκος Μιχαλολιάκος είναι ένας παρακρατικός ρουφιάνος, ένα πιόνι του συστήματος που δήθεν το πολεμάει και η Χρυσή Αυγή το μαγαζάκι του.

Όσο για τους κακομοίρηδες που τον ακολουθούν ακόμα, δεν έχουν ούτε την τιμή ούτε το σθένος να υπερασπίζονται τα -σάπια- πιστεύω τους. Τα παραδείγματα είναι πολλά και αρκετά από αυτά γνωστοποιημένα.. Ο χρυσαιγίτης που συνελήφθη για μαχαίρωμα σε στέκι στα Πετράλωνα ρουφιάνεψε στην αστυνομία το ποίοι ήταν μαζί του, ποιοι είπαν να πάει και άλλα πολλά, δείχνοντας ότι χωρίς τον αρχηγό τους είναι ανεγκέφαλα σκουπίδια χωρίς ιχνος προσωπικής αντίληψης. Ο Παναγιώταρος που θεωρείται ψηλά στην ιεραρχία της Χρυσής Αυγής όταν συνελήφθη επειδή έκαψε μια τούρκικη σημαία όχι μόνο το αρνήθηκε αλλά ισχυρίστηκε πως καταδικάζει τέτοιες ενέργειες. Ο κατάλογος είναι ατελείωτος. Ο “στρατός” του Νίκου Μιχαλολιάκου δεν είναι τίποτα άλλο από ένα μάτσο λιγόψυχους ανεγκέφαλους φιλοαστυνομικούς και αρκετά καθυστερημένους για να δέχονται με τόση ευκολία τον ρόλο του προβάτου στην Χρυσή Αυγή.

Η ίδια η Χρυσή Αυγή σε μια απέλπιδη προσπάθεια προσηλυτισμού περισσότερων ατόμων, έχει υιοθετήσει ένα συνονθύλευμα ιδεολογικών χαρακτηριστικών τα οποία πολλές φορές αλληλοαναιρούνται. Ένα κράμα τσιτάτων από τα οποία, ανάλογα με την εκάστοτε επικοινωνιακή ανάγκη προβάλλεται το πιο ταιριαστό. Παγανιστικές αναφορές και μουσική, συνδυάζονται πρόχειρα με χριστιανορθόδοξα κατάλοιπα ώστε να μένουν ικανοποιημένα άτομα από τα διαφορετικά target group της Χρυσής Αυγής. Ένας λαϊκίστικος λόγος με εμφανή την παντελής έλλειψη οποιασδήποτε σοβαρής εθνικοσοσιαλιστικής ανάλυσης που απλά επαναλαμβάνεται μονότονα από τα έντυπα τους στο πέρασμα των χρόνων. Λειτουργεί σαν ιδεολογική ανεμοδούρα η οποία προσπαθώντας να οικειοποιηθεί άτομα από όλο τον ακροδεξιό και συντηρητικό έως και εθνικοσοσιαλιστικό χώρο αποφεύγει να εκφράσει με σθένος την θέση της σε ζητήματα που διαχωρίζουν αυτές τις τάσεις. Ένα τραβεστί δημιούργημα που κινείται στα όρια της νομιμότητας, των άκρων και του φαίνεσθαι δίχως ίχνος ουσίας.

Το τελευταίο χρονικό διάστημα εμφανίστηκε μια νέα τάση εκτός Χρυσής Αυγής, σαφώς υποδεέστερη από άποψη δυναμικής, η οποία προσπάθησε να αποτάξει τον παρακρατικό χαρακτήρα που έχει προσδοθεί λόγω της Χρυσής Αυγής στον ακροδεξιό χώρο. Οικειοποιούνται συνθήματα και έως ένα μικρό βαθμό πρακτικές του τρόπου δράσης αναρχικών και αντιεξουσιαστών προτάσσοντας ένα είδος εθνικιστικής αυτονομίας. Η φαινομενικά “τίμιων” προθέσεων κίνηση σε σύντομο χρονικό διάστημα αυτοαναιρέθηκε με τον πιο καταφανή τρόπο. Γρήγορα φάνηκε ότι ήταν προϊόν ενός επιδέξιου marketing, εμπνευσμένου από αντίστοιχες προσπάθειες στην Ευρώπη διαφόρων ακροδεξιών κεφαλιών. Έτσι ο συλληφθέντας σε μια κίνηση τους, Δ. Παπαγεωργίου είναι πολύ μακριά από την έννοια του αγνού εθνικιστή. Ως γνωστόν είναι δημοσιογράφος (!) στην φυλλάδα του Μιχαλόπουλου, γνωστό για γελοία υπόθεση εκβιασμού επιχειρηματιών με τη χρησιμοποίηση της απειλή της 17N, και στη φυλλάδα του Ζαφειρόπουλου απογοητευμένου πρώην κεφαλιού της Χρυσής Αυγής που δεν αφέθηκε να ανελιχθεί όσο επιθυμούσε στην ιεραρχία της. Επίσης μετά τη σύλληψη του Παπαγεωργίου βγήκαν στην επιφάνεια και οι πολύ καλές σχέσεις του με το γελοίο πολιτικό δημιούργημα που ακούει στο όνομα ΛΑ.Ο.Σ. Έτσι ο Καρατζαφέρης έσπευσε να κάνει δηλώσεις συμπαραστάσης αποσκοπώντας στα δικά του πολιτικά συμφέροντα και την επίτευξη νέων ισορροπιών στον εθνικιστικό χώρο. Ένα a.c.a.b. σύμβολο σε μια ιστοσελίδα και μια δήθεν ανάλογη αντίληψη, πώς ταιριάζουν με την δημοσίευση και την προβολή του γράμματος του φιλοαστυνομικού εκδότη του στόχου; . Οπότε αυτόνομοι από ποιούς και τι; Το ίδιο παραμύθι με άλλους πρωταγωνιστές.

Ακόμα και να εμφανιστούν στο μέλλον εθνικοσοσιαλιστές απαλλαγμένοι από παρακρατικό έλεγχο και με αντικαθεστωτικό χαρακτήρα, οι διαφορές μας μαζί τους θα παραμείνουν μεγάλες. Το βασικό χαρακτηριστικό της ιδεολογίας τους, παραμένει η αναγνώριση σαν επαναστατικό υποκείμενο κομματιών της κοινωνίας με μοναδική σύνδεση μεταξύ τους την κοινή φυλετική καταγωγή. Κριτήριο που θυμίζει την εξίσου άτοπη υπαγωγή του

προλεταριάτου, λόγω μιας δήθεν ταξικής συνείδησης, ως το ιδανικό επαναστατικό υποκείμενο. Αυτές οι απόψεις είτε για φυλές είτε για προλετάρους, είναι άκαιρες στις πολυφυλετικές κοινωνίες του 21ου αιώνα. Σήμερα η εργασιακή ανέλιξη και η επαγγελματική “επιτυχία” είναι η νέα “θρησκεία” που έχει οπαδούς σε όλες τις εθνικότητες και σε όλες τις κοινωνικές τάξεις. Έτσι ανεξαρτήτως φυλετικής και ταξικής καταγωγής μπορεί να είσαι δουλοπρεπής και υποτακτικός ή αρνητής και επαναστάτης. Οι σύντροφοι και οι εχθροί μας ανήκουν σε όλες τις φυλές και σε όλες τις τάξεις. Δεν έχουμε καμία *de facto* συμπάθεια ή αντιπάθεια σε άτομα λόγο μόνο της φυλής ή της ταξικής τους θέσης. Τα κριτήρια που καθορίζουν τον επαναστάτη είναι η αντίληψη και η συνείδηση του, οι επιλογές και οι αρνήσεις του και τέλος η συνολική ρήξη με το σύστημα. Έτσι οι ατομικές επιλογές που καθορίζεις εσύ και όχι απαρχαιωμένοι συστημικοί διαχωρισμοί σε κάνουν αυτό που θέλεις να γίνεις.

Σαν αρνητές αυτού του συστήματος επιλέγουμε να λύσουμε τις όποιες διαφορές μας μακριά από κάθε έννοια αστικής δικαιοσύνης. Η επίθεση και η συντριβή των εθνικιστών δεν θα περάσει από καμία δικαστική αίθουσα. Δεν γίνεται να τίθεται ζήτημα όσον αφορά την νομιμότητα ή όχι των χρυσαυγιτών. Δεν μπορούμε να βάζουμε το κράτος διαιτητή στην κίνηση μας δίνοντας του το δικαίωμα να “τιμωρεί” τους εχθρούς μας. Δεν θεωρούμε σωστό να καταλήγουν υποθέσεις με φασίστες στα αστικά δικαστήρια, στα ίδια δικαστήρια που θέλουμε να καταστρέψουμε. Και ούτε σίγουρα γίνεται να χαίρονται αναρχικοί ή αντιεξουσιαστές με την νομική τιμωρία ή την φυλάκιση φασιστών. Επιθυμούμε την καταστροφή κάθε φυλακής γιατί θεωρούμε ότι η αυτοδικία είναι κομμάτι των επαναστατικών πρακτικών. Έτσι η επαναστατική δράση έχει σαν κομμάτι της και την αντιφασιστική κίνηση. Μια κίνηση που προτάσσει την διαρκή επίθεση. Επιθέσεις που διαδέχονται η μία την άλλη μην αφήνοντας σπιθαμή γης σε ασπόνδυλα. Από σβήσιμο φασιστικών συνθημάτων και μαχαιρώματα, από ξυλοδαρμούς και βόμβες, έως αντισυγκεντρώσεις και αλλά μαχαιρώματα, όλα αυτά είναι κομμάτια της ίδιας αντίληψης και δράσης. Διαρκής επίθεση χωρίς κανένα έλεος στους επίσημους ή μη στηριχτές αυτού του καθεστώτος.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ

ΕΙΝΑΙ ΣΩΣΤΟ...“Μην το σκεφτείς, ούτε στιγμή.....να τους τρίβεις την μούρη στην άσφαλτο!”

Για όλους τους παραπάνω λόγους περνώντας απ' την θεωρία στην πράξη, επιλέξαμε, σε διάστημα 30 ωρών, να κάνουμε “έξωση” στα γραφεία της παρακρατικής χρυσής αυγής, να χτυπήσουμε τα κολαστήρια της Πέτρου Ράλλη, που καθημερινά χιλιάδες μετανάστες βιώνουν τον εξευτελισμό της κράτησης και των χαρτιών νομιμότητας, καθώς και το σπίτι του αντιπροέδρου του ελληνοπακιστανικού συλλόγου Ανουάρ Ικμπάλ, που έχει μαζέψει όλους τους φιλήσυχους Πακιστανούς και στο παρελθόν είχε ευθυγραμμιστεί με τον τότε υπουργό δημόσιας τάξης καλύπτοντας το θέμα των απαγωγών συμπατριωτών του.

Παράλληλα αυτό είναι το πρώτο δείγμα της βομβιστικής εκστρατείας που είχαμε προειδοποιήσει ότι θα εντείνουμε μετά το χτύπημα στη βουλή, ΑΠΑΙΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΟΡΟΥΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΩΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΜΑΣΟΥΡΑ ΚΑΙ ΧΑΡΗ ΧΑΤΖΗΜΙΧΕΛΑΚΗ καθώς και του συγκατηγορουμένου τους Μ.Γ. Επίσης απαιτούμε την παύση των διώξεων για την ίδια υπόθεση.

Υ.Γ. Όσον αφορά τις υλικές ζημιές των ιδιοκτητών παρακείμενων γραφείων του κτιρίου, που ανέχονταν τη στέγαση της Χρυσής Αυγής, ο λογαριασμός να σταλεί στους παρακρατικούς. Για αυτό το λόγο καλό θα είναι να το σκεφτούν διπλά όσοι στο μέλλον αποδεχθούν τη συστέγαση μαζί τους.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ 1

Θεωρούμε πως σήμερα ζούμε στην κομβική φάση της επικοινωνιακής έντασης της καταστολής. Η καταστολή πέρα από τον υλικοτεχνικό τομέα (κάμερες, κοριοί, τράπεζα DNA, κ.α.) και τις στρατιωτικές υποδομές (ομάδα Δέλτα, ματ, αντιτρομοκρατική...) είναι πάνω από όλα μια ιδεολογία.. Η ιδεολογία του φόβου και της κοινωνικής επιθυμίας για “τάξη και ασφάλεια”. Δεν αρκεί η αστυνομία να περιπολεί διαρκώς και οι κάμερες να εποπτεύουν τα πάντα... Χρειάζεται αυτή η συνθήκη να είναι μια διαρκής απαίτηση της πλειοψηφίας του πληθυσμού των μητροπόλεων. Χρειάζεται οι ίδιοι οι πολίτες να συμμετέχουν σε αυτό το “έργο”. Γι' αυτό επιχειρείται η κοινωνικοποίηση της καταστολής μέσω των media, ως συλλογικό αίτημα του κόσμου. Οι “προπονήσεις” για την κατάργηση του ασύλου (άσχετα απ' το εάν για εμάς είναι αδιάφορες οι δημοκρατικές παραχωρήσεις), η επαναφορά περί ύβρισης αρχής, η κατάργηση της ανωνυμίας των καρτοκινητών, οι συλλήψεις για “πειρατικά” site, πέρα από πρακτική έχουν και μεγάλη ιδεολογική αξία. Διαμορφώνουν ένα διευρυμένο αστυνομοκρατούμενο κοινωνικό υποσυνείδητο, ιδιαίτερα τώρα, για την

αποτελεσματικότερη διαχείριση των κοινωνικών εντάσεων που θα φέρει αναπόφευκτα η οικονομική κρίση. Μιλάμε για ιδεολογικά μεγέθη και συμφέροντα που ξεπερνούν κατά πολύ τον εκάστοτε υπουργό δημόσιας τάξης. Άλλωστε οι πολιτικοί είναι οι “πωλητές” της κυρίαρχης ιδεολογίας κι όχι εμπνευστές της. Ο σημερινός υπουργός είναι ένας πολύ καλός πωλητής, αξιοποιώντας στο έπακρο τις σχέσεις και τις επαφές του με τα δημοσιογραφικά κατεστημένα (απόκρυψη και αποσιώπηση γεγονότων, τηλεοπτικές επικηρύξεις, φωτογραφίες συντρόφων...)

Ανάλογης έμπνευσης ήταν και εξακολουθεί να είναι το σενάριο της περιβόητης γιάφκας του Χαλανδρίου που “παιζει” απ’ τα τέλη Σεπτεμβρίου με τα αντίστοιχα διαλείμματα. Το τελευταίο επεισόδιο είχε να κάνει με την προκλητική σύλληψη νεαρού ατόμου στον Αγ. Δημήτριο, το οποίο μάλιστα προφυλακίστηκε για ένα μήνα, την ίδια στιγμή που οι προηγούμενοι προσαχθέντες με πανομοιότυπα στοιχεία (δακτυλικό αποτύπωμα σε κινητά αντικείμενα) είχαν αφεθεί “ελεύθεροι” μέχρι το δικαστήριο. Μάλιστα επειδή η “αστυνομική επιτυχία” της εξάρθρωσης της Συνωμοσίας πυρήνων της φωτιάς έχει βαλτώσει στα όρια της γελοιοότητας, η συγκεκριμένη σύλληψη δεν προβλήθηκε ιδιαίτερα απ’ τα media για να αποφευχθούν τα εύλογα ερωτηματικά που θα δημιουργούσε. Ήταν περισσότερο ένα καμουφλαρισμένο επικοινωνιακό μήνυμα προς τους νεότερους αναρχικούς συντρόφους (ανθρώπους στους οποίους κατεξοχήν απευθυνόμαστε) να τους αδρανοποιήσει με το φόβητρο πως η υπόθεση της Συνωμοσίας είναι ανοιχτή και τα 150 μη ταυτοποιημένα αποτυπώματα στην υποτιθέμενη γιάφκα “μυρίζουν” φυλακή για αρκετό κόσμο αν το επιθυμήσει το κράτος και η αστυνομία. Δίπλα σε αυτή τη διαπίστωση, προστίθενται οι χολιγουντιανής έμπνευσης εικόνες, των κουκουλοφόρων γουρουνιών της αντιτρομοκρατικής που μεταφέρουν σιδηροδέσμιους τους εκάστοτε συλληφθέντες για την υπόθεση του Χαλανδρίου. Προσπάθεια εντυπωσιασμού της παθητικής και αμέτοχης κοινωνίας ή κίνηση τρομοκράτησης και εκφοβισμού για τους πιο “ανήσυχους”; Ίσως και τα δυο. Σίγουρα όμως αυτή είναι η αναβαθμισμένη συνέχεια της στρατηγικής της επικοινωνιακής καταστολής που είχε ξεκινήσει με τις συλλήψεις για την Ε.Ο. 17Ν. Από δίπλα τηλεοπτικοί σταθμοί και εφημερίδες σε θέσης μάχης. Αποκαλυπτικά αστυνομικά ρεπορτάζ, αποκλειστικές πληροφορίες, εκτιμήσεις, διασυνδέσεις, υπαινιγμοί, φωτογραφίσεις υπόπτων. Η χυδαιότητα και το ψέμα σε όλο τους το μεγαλείο. Τα εγκαίνια μιας νέας μεθόδου της αστυνομίας. Η επιχείρηση “ταράσσω τα νερά για να κινηθούν τα ψάρια” συνεχίζεται με αμείωτη ένταση. Σε αυτό συμβάλλουν και οι εσωτερικές κόντρες στους κόλπους της αστυνομίας αλλά και των αστυνομικών ρεπόρτερ. Διαχείριση φακελωμάτων και πληροφοριών ως αντίβαρο στις συνέπειες μιας πιθανής μετάθεσης για τους πρώτους και για τους δεύτερους, ανταγωνισμός για την πρωτοκαθεδρία στο δημοσιογραφικό στερέωμα. Είναι γνωστή η κόντρα, ακόμα και μέσω blogs ανάμεσα στον “έμπειρο” αστυνομικό αναλυτή Λαμπρόπουλο και τον κύκλο του νεοανερχόμενου Καραϊβάζ.

Το αποτέλεσμα μια παρέλαση υπόπτων από τις εφημερίδες και τα κανάλια χωρίς ούτε ένα στοιχείο. Ο “φιλόσοφος”, ο “σκληρός”, ο “ταξιδιώτης”, ο “αρχηγός”, ο “φοιτητής”, οι “δύο τριαντάχρονοι”, τα “αδέρφια”, το “άρωμα γυναίκας”, οι “ληστές με τα μαύρα”, το “κοινό

επαναστατικό ταμείο”, οι διασυνδέσεις με τον “Επαναστατικό Αγώνα”, οι ομοιότητες με τις προκηρύξεις της “Σέχτας Επαναστατών”, τα “κονέ” με τους “ποινικούς” μοιάζουν περισσότερο με φτηνό αστυνομικό νουάρ μυθιστόρημα παρά με σοβαρή αστυνομική έρευνα. Αυτό προφανώς ούτε είναι τυχαίο, ούτε επιπολαιότητα. Αυτή η ευρύτατη γκάμα φωτογράφισης υπόπτων αντρών και γυναικών, ηλικίας από 19 έως 45 χρονών, χωρίς στοιχεία είναι ανοικτή για τον καθένα που στο μέλλον θα γίνει ενοχλητικός και οι διωκτικές αρχές θα τον “βάλουν” στο μάτι. Για αυτό θέλουν να κρατήσουν ανοικτές τις υποθέσεις περιπλέκοντάς τες μεταξύ τους και σχηματίζοντας ένα γόρδιο δεσμό της προπαγάνδας τους. Όλα αυτά δεν γράφονται για να “καταγγείλουμε” τις αυθαιρεσίες τους. Εμείς έχουμε πάρει απο καιρό τις αποφάσεις μας. Απλά πιστεύουμε πως η ανάλυση του εχθρού, μας κάνει πιο δυνατούς και πιο ικανούς. Αποδομώντας τον αντίπαλο και αναγνωρίζοντας τα πολιτικά του τεχνάσματα, μπορούμε να υιοθετήσουμε ορισμένες νέες τακτικές δημιουργώντας ένα αντίβαρο στο συσχετισμό δυνάμεων, μεταξύ της επανάστασης και των εχθρών της. Τα δυο τελευταία χρόνια ορισμένες αντιεξουσιαστικές εμπρηστικές ομάδες, ανάμεσα τους και εμείς, επιχειρήσαμε και οικοδομήσαμε τον ΤΡΙΤΟ ΠΟΛΟ στον επαναστατικό χώρο.

Το νέο αντάρτικο πόλης, οργανωμένο με αντιεξουσιαστικές υποδομές, με έντονη αντικοινωνική κριτική, με διαρκή κινητικότητα, με βιωματικό ύφος και άμεσο λόγο, με την επανάσταση πρώτα και πάντα και με τα δικά του “σωστά”, αλλά και τα “λάθη” του, έκανε την εμφάνιση του.

Οι νέες συνθήκες της κοινωνικής ζωής στην μητρόπολη απαιτούν τη χάραξη μιας καινούριας στρατηγικής, την επινόηση μιας νέας επαναστατικής σκέψης και πράξης. Σε αυτό θα μας βοηθήσει αρκετά ο απολογισμός της σύντομης, μα περιεκτικής εμπειρίας μας. Έτσι είμαστε πεπεισμένοι πως πρέπει να ανοίξει μια μεγάλη κουβέντα των νέων επαναστατικών δυνάμεων πάνω στην αναβάθμιση καινούργιων συλλογισμών, ευέλικτων στρατηγικών και στην “αποκάλυψη” των απεριόριστων δυνατοτήτων που έχουμε.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ 2

Το ξημέρωμα Τετάρτης 10 Μαρτίου, σε συμπλοκή με αστυνομικούς κατά την διάρκεια ελέγχου τραυματίζεται θανάσιμα ο 35χρονος αντιεξουσιαστής Λάμπρος Φούντας. Όπως είναι αναμενόμενο τα media επιχειρούν για άλλη μια φορά να καθοδηγήσουν τη σκέψη,

προβάλλοντας τα δικά τους τρόμο-σενάρια. Ως διορισμένοι εκπρόσωποι τύπου της αστυνομίας, αναρτούν φωτογραφίες του νεκρού αναρχικού, κάνουν έκκληση για τηλεφωνικές πληροφορίες από πολίτες, σκιαγραφούν το προφίλ του, τους φίλους του και το οικογενειακό του περιβάλλον, “φωτογραφίζουν” πιθανούς συνεργούς με βεβαιότητα εισαγγελέα και ερευνούν τον επαγγελματικό του κύκλο.

Η σύγχυση και η προπαγάνδα εναλλάσσονται από τούς ακούραστους υπαλλήλους εκφωνητές της. Η επικοινωνιακή στρατηγική της καταστολής που αναφέραμε παραπάνω εκτελεί τη δική της διατεταγμένη αποστολή!

Μέσα σε όλα αυτά ΚΑΠΟΙΟΣ έφυγε νωρίς...

Δεν είμαστε οι κατάλληλοι άνθρωποι να πλέξουμε το αποχαιρετιστήριο εγκώμιο στον Λάμπρο Φούντα. Αν και είμαστε σίγουροι πως το αξίζει δέκα χιλιάδες φορές.

Παρόλα αυτά, υπάρχουν κάποιες σπάνιες περιπτώσεις που δεν είναι απαραίτητο να γνωρίζεις κάποιον προσωπικά, για να μιλήσεις για αυτόν.

Άλλωστε “μίλησαν” οι επιλογές του. Ο Λάμπρος εκπλήρωσε την δική του επανάσταση, “φεύγοντας” όρθιος με το όπλο στο χέρι.

Η σκέψη και οι απόψεις του, “κοντινές” ή “μακρινές”, αυτό δεν έχει καμία σημασία, αποτελούν πλέον ένα ορατό σημάδι στον χάρτη της επανάστασης. Ο ίδιος ο Λάμπρος αποτελεί πλέον ένα σημείο αναφοράς, τόσο για αυτούς που έμειναν πίσω, όσο και για αυτούς που έρχονται διαλέγοντας το δύσκολο δρόμο της επανάστασης. Και είναι τρομερή αυτή η αντίφαση. Άνθρωποι που αγαπούν τόσο την ελευθερία, στον αγώνα τους για αυτήν, να “φλερτάρουν” με τα δεσμά της φυλακής, άνθρωποι πιο ζωντανοί απ’ τον καθένα, να τους στήνει καρτέρι ο θάνατος στα μονοπάτια των επιλογών τους. Όμως ταυτόχρονα αυτή η διαπίστωση κάνει την επανάσταση ακόμη πιο αναγκαία.

Τώρα ο Λάμπρος έχει “γιάφκα”. Μαζί με τούς υπόλοιπους συντρόφους, τον Κασίμη, τον Τσουτσουβή, τον Πρέκα, τον Μαρίνο, τον Τεμπερεκίδη, έχουν να πουν πολλά και να κάνουν

άλλα τόσα.

Εμείς ως ελάχιστο φόρο τιμής αποφασίσαμε να μετονομάσουμε για αυτή την ενέργεια τον πυρήνα που πραγματοποίησε τις επιθέσεις, σε “κομμάντο Λάμπρος Φούντας” προσδοκώντας την κατανόηση και την συναίνεσή του.

Καλό ταξίδι Λάμπρο...

ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΠΥΡΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ
ΑΝΤΑΡΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΤΕΡΡΟΡΙΣΤΩΝ
ΚΟΜΜΑΝΤΟ ΛΑΜΠΡΟΣ ΦΟΥΝΤΑΣ

http://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=1146707 .

Δευτέρα 22 Μαρτίου 2010 (Τροποποιήθηκε 1:51μμ, Τρίτη 23 Μαρτίου 2010)